

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ συμφέρον, ἐξ ἐνστίκτου, εἶνε εἶδος φυσικῆς ἀμοιβαίας συμβάσεως, ἣτις ἀναγκαίως πρὸς κατάρτισιν αὐτῆς περιλαμβάνει ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα.

* *

Τὸ ἀξίωμα τοῦ πρωθυπουργοῦ προσδίδει ἴσην τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τε τὸν διατελέσαντα Πρόεδρον Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸν διατελοῦντα. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην οὐδεμίαν ἀνευρίσκω διαφορὰν μεταξὺ τοῦ πεπτωκότος καὶ τοῦ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ πρωθυπουργοῦ. Καὶ ὅμως περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης, ἃς μαρτυρήσῃ ἡ νεωτέρα Ἑλλάς τί ἔπαθεν ἐπὶ τόσα ἔτη, τί εἶδε, καὶ τί γίνεται ἀκόμη;

* *

Ὅταν λέγωμεν περὶ τινος εἰσὶν συνιστῶντες αὐτὸν ὅτι εἶνε: — Καλὸς ἄνθρωπος ὁ καυμένος . . . , ἐκφράζομεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεκαλυμμένως διὰ γενικῆς συστατικῆς λέξεως τὴν ἀποτυχίαν ἀτομικοῦ σκοποῦ μας.

* *

Ἡ μελέτη δι' ἄνθρωπον κουτὸν δὲν διαφέρει τῆς τιμωρίας, εἰμὴ μόνον ὅτι αὕτη ἐπιβάλλεται παρ' ἄλλου, ἐνῶ ἐκείνη παρὰ τοῦ ἰδίου.

* *

Ὁ πλοῦτος ἐμισήθη πολλάκις, ἢ δόξα κατεφρονήθη, ὁ ἔρως ὅμως ἀμφιβάλλω πολύ.

* *

Ἡ πολιτεία προνοεῖ, διὰ τῶν ἐκ συγγενείας κωλυμάτων τοῦ γάμου, περὶ τῆς μὴ ἐκ τῆς διαφθορᾶς τοῦ αἵματος παρα-

γωγῆς καχεκτικῶν ὄντων, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ μνηστῆρες τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου των ἐξοφλοῦν τοὺς λογαριασμοὺς των μετὰ εἰδικῶν ἰατρῶν ὑπὸ ἐχεμύθειαν.

*
Ὁ φόβος μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ὁσημέρα: καθίσταται παρόμοιος τοῦ φόβου περὶ συντελείας τοῦ κόσμου.

* *
Ὁ φαιδρὸς γέλως δύναται νὰ διεγείρῃ τὸν στιγμιαῖον φόβον τοῦ σκυθρωποῦ, ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν ἀλλόκοτον κακίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διότι οὐδὲν ἀθώωτερον τοῦ γέλωτος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰουλίου 1891.

ΣΤΕΦ. Ι. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Σ Τ Ο Χ Ρ Ο Ν Ι Α Σ Μ Α

ΣΤΑ βελουδένια χεῖλη της ἐσίμωνα τὰ χεῖλη
Κι' ἀπὸ τὰ χέρια τρέμοντας ἐκείνη μ' ἐκρατοῦσε,
Μὲ ἄφωνα ἀγκαλιᾶσματα τὴν ἠίλια καὶ μ' ἐφίλει
Κ' ἡ γῆ γιὰ μᾶς ἀξέγνιαστα στὸ ἄπειρο κυλοῦσε.

Στὰ γόνατά μου ἐκάθητο ἐπάνω κουρασμένη
Κ' εὐώδιαζε τὸ στόμα μου ἀφ'τῆ γλυκεῖα πνοῇ της.
Στὴν ἀγκαλιά της μ' ἐσφιγγε σφικτὰ τὴ φλογισμένη
Καὶ τὴν ψυχὴ μου μὲ φιλιά συνέπαιρνε ἡ ψυχὴ της.

Μ' ἀπ' ὄλη αὐτὴ ποῦ ἐγνώρισα τὴν εὐτυχία τί μένει;
Ὁ χωρισμὸς τί μ' ἄφησε, ἡ ξενιτεὶά καὶ ὁ χρόνος;
— Ἀχ! εὐτυχία ποῦ ἐρχεται στὸ νοῦ μας περασμένη
Δὲν εἶνε ὄχι εὐτυχία, μὰ βάσανα καὶ πόνος!

Ζάκυνθος, 14 Ἰουλίου 1891.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ